

אכתביוס לרותי

להתאהב ולהתאכזב באופן רציני שבע פעם מים לפחות (בלי להחשיב את מה שקרה לפני הצבא) שהגוף שלך הוא כבר לא מה שהיה פעם, אבל לעומת זאת המצב האישי המסומן בתעודת-ההורות, נשאר בדיוק כפי שהיה לפני עשר שנים. וכל זאת בלי לציין את מה שקורה בתחום המיקצועי, בינך ו בין החברות הטובות, ובינך לבין עצמך — בשעות השבוע-הנפש שאחר הטלויזיה. הן צודקת. המצב קשה.

דירה פלוס טלפון

מה יש לה ל-81/71? דירה פלוס טלפון בחולון, 36 אביבים (האביב כנראה שולט בחייה, מפני שאת החורפים ואת שאר העונות היא אינה מזכירה) בעל פני טיה, ויופי חיצוני + כוח משיכה מיני עצומים וגדולים באמת.

מה שאין לה — זוהי איזה ידידות אינן טימית בריאה עם "גבר צעיר, יפה תואר, + חתיך, אשכנזי ואינטליגנטי, בן 20-30" את הכל אני מבינה באמת. רק אולי תסביר לי, 81/71 היקרה — מה שייך הטלפון לכל העניינים?

חיפושים ושינויים

"נחמדה עד נחמדה מאוד" מעידה על עצי מה 82/71. וחוק מזה — בת 17 בסך ה"כל, ו"אהבת שינויים וחיפושים". אם אתה מגדיר את עצמך בתור שינוי, אתה מוזמן לחפש ביחד איתה. בתנאי — שלא תהיה אדיש לעולם שבו אתה חי. דרי שה הגיונית מאוק, בגיל המבטי עדיין קדרי מה בתיקה ואחורה בחיך. כך, חוק מזה, רצוי שתהיה קיבוצניק. חיפושים נעימים!

זכר סכיופריני

"רותי הניכדה" פונה אלי בחשש 83/71 הסכיופריני וניכר בו שיש לו ספקות מיניים ביחס אלי. עוד מעט אהיה כועסת! אני לא עושה זאת, רק בגלל שטיפעת רחמי הנשיים ניכרו עליך מאוד למיקרא השורה הבודדת והמיואשת הבאה: "זכר, 25/176, מחפש בדחיפות נפש שתעזור לו להתגבר על משבר חמור".

במיוחד עבורך, נשמה טובה שכמותך, ש"תמורת העזרה תקבלי", הכל או לא כלום! — אני לא יודעת מהן המסקנות שלך — אולי בכל אופן, מחזיקה ב"חשד חמור ל"סכיופריניה".

סקים ושאר הבלים — אינם אלא אופנה זרה.

אם ברצונך, עלמתי חברה, למצואן ב"עיני הערסיליות של 78/71, עלייך להתרחק מכל דיסקוסק רענן, להיות צנועה ופשוטה, בעלת מבט טהור וזן מאיפורים למיניהם. פאה נוכרית ומקסי עסורת מלמי לה (המסמלת את הטהרה הנשי) — רצויים. דרישה נוספת: אל לך להיות יותר מבעלת 16 אביבים — כולם טהורים וצחים כמוגן. זה מפני שאחרי הגיל הנ"ל, אינני מא"מין שאמצא את הטהור הנקי מהשפעות רעות".

תראה, חביבי, לי אתה לא צריך להסביר את העניין הזה של הגיל.

להמ פטריוטי

ככה, כמו שהבורא עשה אותה — בת תימן שחרחרות, נאיה, הייכנית מיניאטורית — היא אהבת אותם בלונדיים, כחור לעיני וגבוהים-גבוהים. חוק מזה, היא בת נאמנה לעמה ולארצה, ובתור שכזו, קלטה לא פעם את הסיסמה: "הסבר פניך לתייר". "רותי", כותבת 79/71 בלהט פטריוטי: "אני מוכנה להסביר הרבה יותר!"

הסברים נוספים, אני מאמינה, מיותרים.

בסיגנון צבאי

"לרותי — שלום", פותח 80/71, "אני חייל שעומד לפני שיחרורי, ומעוניין בהיכריות חדשות אם בנות". אם את מאלה המתפעלות מהסיגנון הצבאי הקצר, שיהיה לך לבריאות. באר תה הזדמנות, נסי להסביר לי 80/71 שלך, מתי כותבים, אם באלף, ומתי עס' — עם עיני".

שבט אהבות

את טוענת, נערת חסרת המספר שהמצב קשה. שאת כבר בת 29 פלוס. שהספקת

"אני ביישנית מטבעי" כותבת 77/71 הנחמדה אבל קצת שמנונת. גם ה"ביישנות וגם פיזיקלה שומן מיותר, לא מפריעים לה להופיע כל יום בים תלאביב בקסע, החתיכי מול שרתון. "אני מוכרחה להעביר איך שהוא את הזמן עד לגיוס בי חודש הבא" היא מתנצלת. לא בדיוק בשי ביל העצבים שלי, אבל אולי בשבילכם, גבררים שופים: "בדרכי הביתה מן הים, לפעמים אני מפנה ראשי אחורנית — אולי כאשת לוט בשעתה — ומביטה בשמש ה"שוקעת. בשפתי טעם מלח, ובעיני אלפי גוזני שקיעה ורודים-כתומים. אני מפנה רא"שי מן המראה הנפלא, ומביטה ברגלי (נ) כאן עליה לציין שלמרות הקילוגרמים ה"ספורים המיותרים — הריהי שייכת ללוב" שות השורטס) השופות, שעשרות גרגירי חול עדיין פזורים עליהם. תחושות מוזרות מצפיות את גוי השזוף, ואני מרגישה כאילו אני מרחפת בעולמות אחרים — מלאי קסם והודו!

תאור העולמות הנ"ל, נמשך לאורכו של עוד עמוד שלם, ו"תאמיני לי, רותי", היא מסיימת (סוף! סוף!) למרות כל ה"יופי השמימי הזה — אני מרגישה שמשו חסר לי" וכמו לוטה לנייה בשעתה, ממ"שיכה: "אתה! אתה! אתה!"

לתאור מפורט יותר לא עמד בה עטה הביישנית אני מקווה, לטובחה (באמת!) ש"העט שלכם יעמוד יותר, ותחלצי אותה ממצבה המסובך.

טהורה, בבקשה

"רותי יונתי הצחורה", פותח 78/71, "אני כבר שאלתי את עצמי: 'היהפוך נמר חברבורותי?' אבל ההמשך הברבורי הס"ביר לי את הכל: 'נימאסו עלי נערות ה"דיסקוסקים הריקניות, עם הפאות הנכריות, הריסים המלאכותיים הרגליים הקצרות ה"חשופות והמבט הסתמי והוולגרי'. כי זאת עליכם לדעת, ישר מפיו של יחזקאל המודר"ני בן השלושים פלוס שמונה, מסגר בשי"עות היום וההוגה בשעות הלילה, נחמד לי מראה עם אף יפה ועיניים כחולות: 'דיסקור"

חשבי בקור רוח

חשבי על משב רוח קריר ומשקה קר כקרח. הרגעי וחשבי על החורף שעבר, כאשר כל כך התגעגעת לקיץ...

פעם היה באמת קשה לחוש בנוח בימים הקשים של החורף. וכאשר מזג האוויר לא שיתף פעולה, היה קשה כפי-ליים.

טמפוני טמפקס שינו כל זאת. הם לשימוש פנימי, כך שאת יכולה לשכוח את חוסר הנוחות של חגורות לוחצות ותח"בושות מגושמות. את יכולה לשכוח גם את ריח הלוואי.

עכשיו, חשבי בקור רוח. היי רגועה. רעננה. כי כך תרגישי את עצמך אם תשתמשי בטמפוני טמפקס. ניתנים להשגה בשתי דרגות ספיגה — רגיולר וסופר — באריזה סטנדרטית של 10 יחידות.

תפוחים
TAMPAX

הגנה סינרית לשימוש פנימי להשיג בבתי מרקחת ובחמסות מובחרות. המעונוות בקבלת דונמאות וחומר הסברתי ישלחו 54 אני בבולי דואר אל היבואים אינווסטאימפקס בע"מ, הלאיבי, רחוב ירמיהו 38

המיילצות שלי

"את החיילים שלא חזרו" סוף-סוף. או פלא שיוצא מהם שיוצא מהם, כשהם מגיעים ליסודי ולגימנסיה?" מקוננת אמה של רינה בסוף המכתב. לא, כנראה לא פלא. אבל אם צרת רבים היא חצי נחמה, את יכולה חצי-להתחם, אם עכריה. רק אתמול שאל בעלי את אחתי עוודה, גם היא סטודנטית בגן עכרי: "מי אנחנו, היהודים או הערבים?" הילדה, מהירה כברק: "אנחנו השכנים."

"בשביל שכולם יידעו מתי לעמוד דום ב"יחד."

בשלב זה ראיתי כבר שיהיה כאן קצת קשה להוציא לאור את האמת. אבל מדוע עומדים דום כשיש צפירה? המשכתי ב"

מי אנחנו, היהודים או הערבים?

אנחנו השכנים

יאוש הולך וגובר. "בגלל שככה אמרה הגננת" הסבירה ה"קטנה בטון מובן מאליו, כשהיא לא מצליחה להבין מה כל כך קשה לי להבין.

"אבל למה דווקא היום היתה צפירה?" התעקשתי.

"בגלל ש היום היו צריכים לעמוד דום", התעקשה הקטנה בחזרה.

החלטתי לנסות מכיוון אחר, פרודוקטיבי יותר אולי:

"ולמה היו צריכים לעמוד דום דווקא היום, ולא ביום אחר?"

"בגלל שהיום יום-הזיכרון", החלה ה"קטנה מאבדת את סבלנותה. גם לדביליות של ההורים צריך להיות גבול, לא?

"ומה זה יום הזיכרון?" שאלתי בחיוכי המעודד ביותר.

"זה יום שבו אנחנו צריכים לזכור", "את מי לזכור?"

שבוע הגיע אלי מכתב מאם עבי רינה. היא אומנם שלחה אותו למחרת יום העצמאות, אבל מאחר שהיא שלחה אותו מחיפה, שזה די רחוק, הוא הגיע לתל-אביב רק עכשיו. ולמרות שרק עתה סיימנו את חג השבועות, ישר מהתניכ ובתרגום חופשי של הסף, והמכתב עוסק בתג שכבר

עבר זמנו ובטל קורבנו, בכל זאת אני מוכי רחה להקריא לכם אותו. פשוט לא יכולה להתאפק עד השנה הבאה. כתבה אלי האשה, והיא איננה יודעת אם לבכות או לצחוק. בדיוק כמוני.

ניצה היקרה: מדברים הרבה על זה, בזמן האחרון, ש"הילדים שלנו בורים בהיסטוריה של מדינת ישראל, ולא יודעים כלום אפילו על הקמת המדינה. אז אם מעניין אותך לדעת איך זה קורה, אני מוכנה לספר לך. גיליתי את זה ביום הזיכרון, אצל בתי בת הארבע. אני פשוט אצטט לך את השיחה שהיתה בינינו: "מה היה היום בגן, רינה'לה?" שאלתי את הילדה.

"עמדנו דום."
"למה עמדתם דום?"
"בגלל שהיתה צפירה."
"למה היתה צפירה?" רציתי בכל זאת לדעת.